

אליו, כאמצעי הגנה.

את תכנון הפרייקט עד לפרטים הקטנים הם לקחו ברצינות שאינה מכבישת מבצע צבאי מפואר. כל אחד מהם היה אחראי על תחום אחר, על פי המומחיות שלהם. אורי טיפל בכל הנושא הימני, החל בבחירת היאכטה שתתאים לצורכיהם, ועד להכנת המסלול והזמנים הטובים ביותר ליציאה למשחה. עודד קיבל על עצמו את תפקיד הרובר, ומי שאחראי על הלוי גיסיטיקה והעבודה מאחורי הקלעים. לוק עשה את כל עבודת האינטרנט, בניית אתר ועבודה מול חו"ל. דורון לקח על עצמו את כל הפן הרפואי, אורי את הצד המקצועי של השחייה והאימונים, ובן עשה הכל. "הפכנו למומחים בתחום של זרמים, מרווחות, כריי-שים", אומר עודד. "למדנו היטב את כל מה שאנחנו עשויים לפגוש בדרך, וניסינו להגיע הכי מוכנים שאפשר. במשחה הקודם, בגלל המלח הרב במים, היו לי פצעים בפה, שממש לא איפשרו לי לאכול ולשתות. פחדתי שזה יקרה לי שוב אז לפני היציאה הלכתי למומחה פה בתל השומר, שצייד אותי בהמון תכשירים. הידיעה הזאת, שאתה מגיע מוכן, מפחיתה הרבה מאוד מהלחץ".

דורון: "מבחינה גופנית, לא היה לי ספק שנצליח, כולנו השתפנו בתחרויות ספורט גדולות כמו איש הברזל ושחייה של עשרה קילומטרים בים, כך של-שחות שעה ולנוח חמש לא נראה לי בעייתי, גם אם זה במשך חמישה ימים רצופים. הקושי הגדול במשך זה כוח הוא הקושי המנטלי, וחוסר הידיעה מול הים הגדול והעוצמתי הזה."

"בכל פעם נדהמתי מחושי לראות את השפעת הים על מצב הרוח שלנו. כשהים היה נוח, מצב הרוח היה בשמיים. כשהים היה סוער – האוכל פתאום נעשה מעצבן, המוסיקה הטיריפה אותנו, וכלום לא הלך". מועד היציאה נקבע ליום ראשון, 5 באוקטובר. על פי כל התחזיות, זה היה המועד האופטימלי מבחינת מצב הים. יאכטה ישראלית גדולה נשכרה במעורבות מועד לתקופה של חודש. חמישה אנשי צוות, שכללו סקיפר,

תתנוסס ב"ספר השיאים של גינס". גם זה, כך נראה, יקרה בקרוב מאוד.

הכל התחיל לפני שנתיים, כשאורי השתתף בתחרות שיט לקפריסין. במשך יומיים היה תקוע עם היאכטה בלב ים, המרחק לא עבר, וברגע של ייאוש – הוא קפץ למים. התחושה היתה מדהימה.

"המחשבה היחידה שעברה לי בראש היתה שזאת יכולה להיות חוויה מדהימה, לשחות מקפריסין ליש-ראל. ככה, בשנייה, נולד הרעיון, וכל מה שנשאר לי זה למצוא חבר'ה מספיק משוגעים ומספיק מיומנים בשחייה במים פתוחים".

התיעוד היחיד שמצאו למשחה כל כך ארוך במים פתוחים הגיע מארה"ב, משנת 2012, אז שחו שישה שחיינים מסנטה ברברה שבקליפורניה לסן דייגו, מרחק 367 קילומטרים. "המטרה הראשונית שלנו בכלל לא היתה לשבור שיא עולם", אומר אורי. "הת' כנון המקורי היה לשחות בדרך הכי קצרה מקפריסין לישראל, 250 קילומטרים, אבל אז בן העלה את הר' עיון לשבור שיא עולם, וזרמנו".

בן: "העובדה שאף אחד לא ניסה את זה קודם, ושאינו בעצם הולך להיות הראשון שישחה מיוון העתיקה אל ארץ כנען, קרצה לי מאוד".

היסטוריה של כישלון

את הניסיון הראשון עשו באוקטובר אשתקד. "הר' מנו את המבצע בתוך חודש וחצי", אומר עודד. "בי-18 באוקטובר יצאנו מקפריסין בשחייה. מזג האוויר היה נורא, הזרמים הנגדיים לא איפשרו לנו להתקדם. שחינו ושחינו, ונשארנו במקום."

"ביום השלישי, אחרי שכבר עברנו 160 קילומטרים, הסערה סיכנה אותנו מאוד. הסכנה האמיתית היתה שהגלים ינפצו אותנו על הסירה כשננסה לעלות עליה בחורה. ניהלנו דיון אם ממשיכים או מפסיקים, והחל' טנו שהחבר האחראי הוא להפסיק. יש לנו משפחות עם ילדים, והספורט, עם כל הכבוד לשיא, הוא רק ספרי רט. לא ראינו בזה כישלון, אלא הכנה למשחה הבא".

אורי: "כמי שחי על הים שנים ומכיר אותו, ידעתי שעם הים לא רבים, הוא חזק ועוצמתי, וצריך לדעת לכבד אותו. אני מוכרח להגיד לך שבוכות ההחלטה שלנו להפסיק כשהיינו בסכנת חיים, קיבלנו פרגון עצום מהמשפחות. הם הבינו שאנחנו לא סתם גברים עם אגו, ושאפשר לסגור עלינו. כך שכאישונו אופן, המשחה הקודם סלל לנו את הדרך למשחה הזה".

מרגע ששבו לארץ, החלו כבר להתאמן במרץ לקראת המשחה הנוכחי. הם שחו בתנאי מזג אוויר קשים, ובחודש שעבר גמאו מדי שבוע כ-30 קילומטרים בים הפתוח. "במהלך האימונים נתקלנו בטינופת של הים", מספר עודד, "ואז עלה הרעיון לגייס לטובת המשחה את עמותת 'צלול', שפועלת לניקיון החופים והים. המשחה הוקדש למען המאבק נגד זיהום הים והעלאת המורעות לשמירה על ים נקי".

כדי לעמוד בתנאים הנוקשים של שיא עולמי, המסלול היה צריך להיות בקווי ישרים. אבל כדי להשיג את המרחק הנדרש, נאלצו השחיינים לקבל אישור של הארגון העולמי למים פתוחים (WOWSA), שאישר להם לשחות בקווים לא ישרים. המסלול שנקבע היה יציאה מפאפוס שבדרום מערב קפריסין לכיוון דרום-מזרח, ומשם לחופי ראי שון לציון ולמרינה בהרצליה.

ברומה למירוץ שליחים, לאורך כל המשחה שחיין אחד היה צריך להיות במים בכל רגע נתון. כדי לסיים את המסלול בתוך שישה ימים, כל שחיין נדרש לשחות ארבע שעות ביממה, כשבין שעות שחייה אחת לשנייה כל שחיין נח חמש שעות. במצב כזה, כל שחיין שחה כ-12 קילומטרים ביום, ובסך הכל – 80 קילורי מטרים בשישה ימים.

השחייה התבצעה ללא כלובים שמגנים על השחינים וללא חליפות להתמודדות עם הקור של המים. כל שחיין לבש בגד ים ועזר בלבד, ומצופף היה מחובר

כשאורי פנה אלינו וניסה להלהיב אותנו על המשחה הזה מקפריסין לישראל, אמרנו לו בסדר, רק שיירד מאיתנו. היה ברור לנו שזה לא

הולך לצאת לפועל. אני זוכר שעוד אמרתי לחבר'ה, 'איך אפשר לשחות כל כך הרבה?' ובן ענה לי: 'אתה לא צריך לשחות, רק לעשות תנועות עם הידיים'. גם עכשיו, כמעט 48 שעות אחרי ששחה עם חמישה מחברי מקפריסין לישראל, החיוך לא יורד מהפנים של לוק שטבון. ולא רק בגלל שהוא הולך עוד רגע להיכנס ל"ספר השיאים של גינס". זאת פשוט ההרג' שה העילאית הזאת, של כוח הרצון שמנצח את הכל, קלישאתי ככל שיהיה.

זו לא היתה משובת נעורים. ששת גיבורי הסיפור הזה כבר חצו את גיל הארבעים, אחד אפילו מתקרב לשבעים. רובם בעלי משפחות ואנשי עסקים. המבוגר שבחבורה הוא אורי אראל (66), איש ים ותיק מהרצ'ליה, נשוי, אב לשניים וסב לחמישה. הוא גם זה שהגה את הרעיון. להרפתקה גויסה חמישה חברים: עודד רהב (47) ממושב מאוד שבעמק חפה, מנכ"ל חברת "פטיפון", נשוי ואב לשלושה; לוק שטבון (46) מראש העין, משנה למנכ"ל בחברת "טוטם פלוס", נשוי ואב לארבעה; ד"ר דורון עמוסי (46) מהרצליה, רופא משפחה, נשוי ואב לשלושה; בן אנוש (42) מתל אביב, נשוי, איש הייטק ויוזם; ואורי סלע (41) מאבן יהודה, מייסד ובעלים של "עולם המים של אורי סלע", נשוי ואב לשניים, ומי שאימן את הקבוצה לקראת המשחה. הם מכירים יותר מעשור, ודרכיהם הצטלבו לאורך השנים במסלולי הש' חייה בבריכה ובתחרויות שבהן השתתפו.

אנחנו נפגשים במרינה של הרצליה, ליד נקודת הסיום של המשחה, שבה התקבלו בצהלות על ידי בני משפחה וחברים. מולנו היאכטה הקפריסאית "אלינה מריה", שליוותה אותה לאורך שישה ימים, ובקרוב תעשה את דרכה בחזרה לקפריסין. עוברי אורח שמי זהים אותם מבקשים להצטלם איתם, ולמרות המבוכה הם מחליטים להתמסר וליהנות מהרגע.

כולם נראים רעננים, מאושרים, הליכתם זקופה. שום דבר עליהם לא מסגיר את 380 הקילומטרים ששחו בשבוע האחרון, שום שריר לא נתפס. לרגע נראה שאם רק יציעו להם לקפוץ למים ולהתחיל לשיחות טוב, יעשו זאת בשמחה. "לא שחית כבר יומיים", אומר אורי, הצעיר שבחבורה, "ואני מרגיש שאני זקוק לחילוף עצמות. זה ממש כמו חמצן בשבילי".

הארגון העולמי לשחייה במים פתוחים כבר הכריז על הטישג שלהם כשיא עולמי, ואף הודיע לשחינים שהוא מגיש את מועמדותם לזכייה בתואר "משחה השנה של הארגון". עכשיו הם רק ממתנינים שתמונתם

עודד: "הפכנו למומחים לזרמים, מדוזות, כרישים. למדנו היטב את כל מה שאנחנו עשויים לפגוש בדרך, וניסינו להגיע הכי מוכנים שאפשר. הידיעה הזאת, שאתה מגיע מוכן, מפחיתה הרבה מאוד מהלחץ"

דורון: "מבחינה גופנית, לא היה לי ספק שנצליח, כולנו השתפנו בתחרויות ספורט גדולות, כך שלשחות שעה ולנוח חמש לא נראה לי בעייתי, גם אם זה במשך חמישה ימים רצופים. הקושי הגדול במשחה כזה הוא הקושי המנטלי"

